

Hồi 16**Nhuyễn Cầu Du Tinh Linh**

Thật không ngờ Độc Nhân Cốc vẫn có người dám xâm nhập! Hãy giao vật đó cho ta nào!

“Vút!”

Một bóng nhân ảnh lao đến định chộp vào vương lụa trên tay Tiểu Vy!

Tuy bất ngờ nhưng Tiểu Vy vẫn có phản ứng nhậm lệ:

- Cuồng đồ táo gan! Lui!

“Bùng!”

Bóng nhân ảnh nọ do không lường trước phản ứng vừa thần tốc vừa uy mãnh của Tiểu Vy, y bị trấn lùi và phải lộ diện!

Nhìn thấy diện mạo của y, Tiểu Vy bất giác kêu lên kinh ngạc:

- Môn chủ Bích Xà Môn? Hạng ác ma như ngươi không ngờ vẫn không chết!

Nhân vật nọ giương mắt sững sờ nhìn Tiểu Vy:

- Ngươi là...

Tiểu Vy vụt quát:

- Bất tất phải phí lời! Đờ!

“Vù...”

Môn chủ Bích Xà Môn chưa kịp xuất chiêu hoàn thủ đã trông thấy luồng chưởng âm hàn của Tiểu Vy cuộn sát bên thân! Quá bất loạn, lão dịch bộ nhảy lui!

Tiểu Vy đâu dễ dàng bỏ qua cơ hội!

“Vút!”

Vừa lao đến định xuất chiêu, bên tai Tiểu Vy nghe tiếng hô hoán của Triết Toàn Thu:

- Hãy cẩn trọng với trận thế kỳ môn!

Hai mắt chột hoa lên, Tiểu Vy không còn nhìn thấy bóng nhân ảnh của Môn chủ Bích Xà Môn nữa! Biết đã lọt vào kỳ môn trận thế và biết càng loạn động càng tự chuốc họa, Tiểu Vy vội vàng ngồi thụp xuống và yên tâm chờ đợi Triết Toàn Thu đến đưa ra!

Nào ngờ, càng đợi càng mất. Tiểu Vy hoàn toàn không trông thấy Triết Toàn Thu ở đâu, đến một thanh âm dù nhỏ cũng chẳng nghe thấy!

Khi đó, do quá nôn nóng. Tiểu Vy chực nhớ lại và biết bản thân đã từ động khẩu lao thẳng ra và sự thật là chỉ lọt vào trận thế kỳ môn độ chừng ba bước chân không hơn không kém.

Tiểu Vy nghĩ:

“Dù trận thế có biến động như thế nào đi nữa thì hiện trạng như thế nào vẫn cứ y nguyên như vậy! Sao ta không thử mạo hiểm bước lùi? Biết đâu sẽ an toàn quay lại vị trí trước đó!”

Đang nôn nóng, Tiểu Vy nghĩ thế nào cứ làm như thế đó!

Không dám quay đầu nhìn phía sau, sợ trông thấy những cảnh tượng kinh khiếp do thế trận biến đổi làm nhụt chí, Tiểu Vy liều lĩnh đếm đủ ba bước lùi, sau đó mới chậm rãi quay người lại!

Và Tiểu Vy phải thất kinh, suýt nữa phải nhảy dựng lên vì trông thấy một người đáng lẽ không thể nhìn thấy:

- Là đạo trưởng? Đạo trưởng đến lúc nào? Sao đạo trưởng vận y phục thế tục, không dùng đạo bào như lúc trước? Đạo trưởng có nhìn thấy hai nhân vật, một là Môn chủ Bích Xà Môn và một còn lại là người được gọi là Triết Toàn Thu?

Để che giấu sự thất kinh hoảng vía, Tiểu Vy khi mở miệng đã hỏi luôn một thôi dài khiến nhân vật nọ dù có muốn đáp lời cũng chẳng biết đáp vào đâu!

Chỉ khi Tiểu Vy hỏi xong và hoàn toàn bình tâm, nhân vật nọ mới có dịp lên tiếng:

- Thiếu hiệp có thể không gọi ta là đạo trưởng nữa, được không? Còn nguyên nhân như thế nào, khi có dịp ta sẽ giải thích!

Một khi đã bình tâm, Tiểu Vy trở lại tâm trạng lạnh lùng cố hữu:

- Đối với tại hạ, đạo trưởng vẫn cứ là Toàn Cơ đạo trưởng, tuyệt nhiên không thay đổi! Và bây giờ đạo trưởng có thể đáp lại những câu hỏi vừa rồi của tại hạ được chưa?

Không sai, người đang hiện diện trước mặt Tiểu Vy chính là Toàn Cơ đạo trưởng! Vẫn diện mạo đó, âm thanh đó, chỉ có y phục thể tục là khác với đạo bào thuở nào!

Toàn Cơ gật đầu:

- Thiếu hiệp muốn nói đến một nhân vật đang truy đuổi Môn chủ Bích Xà Môn? Họ đã đuổi nhau chạy được một lúc lâu rồi!

Tiểu Vy hốt hoảng:

- Họ chạy về phương nào?

Toàn Cơ đáp:

- Xuôi theo phương bắc! Với kinh thân pháp Vạn Quỷ Ảnh Loạn Pháp, thiếu hiệp có muốn đuổi theo vị tất đã kịp! Hơn một canh giờ rồi còn gì.

Tiểu Vy hậm hực:

- Không kịp cũng phải đuổi! Tại hạ quyết không bỏ lỡ cơ hội này!

Định quay đi, Tiểu Vy kịp nhớ đến một việc bèn quay lại!

Chính lúc đó Toàn Cơ cũng lên tiếng gọi lại:

- Chận đã nào, thiếu hiệp!

Đã lỡ bộ quay lại, Tiểu Vy hỏi:

- Đạo trưởng gọi tại hạ để làm gì?

Toàn Cơ dàu dàu nét mặt:

- Ta chỉ muốn biết nơi đã an táng gia mẫu!

Tiểu Vy cười nhạt:

- Thật không may cho đạo trưởng, ngay lúc này tại hạ chưa có ý quay lại nơi đó! Hãy đợi dịp khác vậy!

Toàn Cơ nhìn sững Tiểu Vy! Và nếu không có đủ công phu hàm dưỡng nhờ đã quen thanh tu ở Võ Đang phái, có lẽ Toàn Cơ phải phát tác! Đẳng này, Toàn Cơ chỉ biết nhắm mắt cúi đầu như chấp nhận mọi sắp đặt của Tiểu Vy!

Được một lúc, khi ngẩng đầu lên và vẫn thấy Tiểu Vy còn nguyên vị, chưa bảo đi như đã nói, Toàn Cơ khấp khởi mừng:

- Thiếu hiệp đã thay đổi ý định, muốn đưa ta đến chỗ gia mẫu tạ thế?

Tiểu Vy vừa nhăn nhó vừa lắc đầu:

- Điều này thì...! Hà! Đạo trưởng có thể chỉ tại hạ cách xuất trận?

Toàn Cơ kinh ngạc:

- Chỉ là một trận Ngũ Hành bình thường, thiếu hiệp đã vào được lý nào không ra được?

Tiểu Vy đỏ mặt:

- Tại hạ vào được là do có người điểm chỉ! Chính là Triết Toàn Thu!

Vỡ lẽ, Toàn Cơ vội bảo:

- Thảo nào thiếu hiệp vẫn chưa động thân! Đây này, thiếu hiệp hãy đi như thế này tất sẽ dễ dàng ra khỏi trận!

Không gì mừng hơn, Tiểu Vy vội quay lưng bỏ đi, đến một lời cáo biệt hoặc đáp tạ cũng chẳng có!

Hiểu rõ mỗi uất hận của Tiểu Vy đang dành cho Võ Đang phái, Toàn Cơ nhìn theo và không hề có ý trách móc! Vì giúp Tiểu Vy là việc của Toàn Cơ, Toàn Cơ nào dám trông mong vào điều đó sẽ làm nguôi đi những oán thù mà Tiểu Vy đang nặng mang!

Ngắm ngẫm bi thương, Toàn Cơ chợt nhắm mắt, thâm lẩm nhẩm cầu trời khẩn phạt niệm câu đạo hiệu của đạo Tam Thanh.

Đang lẩm nhẩm, Toàn Cơ chợt giật mình vì nghe có tiếng người di động ở gần bên!

Mở mắt ra, Toàn Cơ kinh ngạc:

- Lại là thiếu hiệp? Sao thiếu hiệp không đuổi theo bọn họ?

Tiểu Vy cười gượng:

- Tại hạ nghĩ lại rồi! Đã hơn một canh giờ tại hạ dù có chấp cánh bay cũng không đuổi kịp họ!

Chợt thở hắt ra, Tiểu Vy bảo:

- Đi nào! Tại hạ xin đưa đạo trưởng đến...

Toàn Cơ dù đang vui trong lòng vì rốt cuộc cũng được Tiểu Vy ưng thuận đưa đến nơi mẫu thân là U Minh Thần Cơ tạ thế, nhưng vẫn nói lên lời áy náy không yên:

- Nếu thiếu hiệp thấy cần thiết phải đuổi theo Môn chủ Bích Xà Môn sao không điểm chỉ địa điểm ta cần đến? Ta không muốn phiền đến thiếu hiệp phải đưa đi!

Tiểu Vy chột lắc đầu với lời lẽ đượm buồn:

- Đuổi theo Môn chủ Bích Xà Môn là tại hạ muốn truy nguyên thân thế! Đó là việc tuy cấp bách nhưng không thể nóng vội! Hơn nữa, như tại hạ đã nói, một mình đạo trưởng không thể nào đến được U Minh Thất!

Nhận thấy Toàn Cơ mấp máy đôi môi như muốn phản bác điều đó, Tiểu Vy chột hạ thấp giọng nói thêm:

- Cho dù đạo trưởng có đến được, vị tất đã vào được! U Minh Thất có thể gọi là nơi bất khả xâm phạm! Tại hạ nói thật đấy!

Cảm thấy Tiểu Vy không hề có lý do nào để thốt lên những lời dọa nạt như vậy, trừ phi đó chính là sự thật, Toàn Cơ ái ngại nhìn Tiểu Vy:

- Thiếu hiệp bảo muốn truy nguyên thân thế từ Môn chủ Bích Xà Môn? Vậy bao lâu nay thiếu hiệp chưa hề biết điều đó sao?

Tiểu Vy lắc đầu:

- Tại hạ nói ra vị tất đã có ai chịu tin! Từ bé, ngoài hai chữ Tiểu Vy tại hạ quen nghe gọi, tại hạ nào biết tính danh là gì! Đến thân sinh phụ mẫu là ai tại hạ cũng không biết!

- Vậy tại sao thiếu hiệp vẫn muốn truy nguyên thân thế từ Môn chủ Bích Xà Môn? Y biết rõ điều đó chẳng?

Tiểu Vy nhìn chằm chằm vào Toàn Cơ:

- Đạo trưởng thật sự muốn biết rõ nguyên do? Có cần phải như thế không?

Toàn Cơ không hề lảng tránh cái nhìn của Tiểu Vy! Ngược lại, như huynh trưởng đang muốn biểu lộ sự quan tâm đến thân đệ, Toàn Cơ bảo:

- Nếu thiếu hiệp cảm thấy không ngại thì ta thực sự muốn biết rõ nguyên nhân! Vì không gì bực tức và khó chịu bằng việc phải nặng mang những tâm trạng thầm kín mà không người chia sẻ!

Tiểu Vy cười nhạt:

- Đạo trưởng nói cứ như người đã từng bực tức và khó chịu vì những tâm trạng kín giấu! Đó đâu phải tính cách của đạo trưởng, một nhân vật chỉ dưới có một người nhưng lại trên nhiều người ở Võ Đang phái!

Toàn Cơ cười buồn:

- Tại thiếu hiệp không biết đấy thôi! Trong những ngày vừa qua, từ khi ta biết ta là ai, thân sinh phụ mẫu như thế nào, tâm trạng của ta nào có còn bình lặng như trước nữa! Hay nói đúng hơn, ta rất cần một ai đó thật sự hiểu biết để cùng ta chia sẻ tâm trạng này! Và người đó chỉ có thiếu hiệp! Ta muốn cùng thiếu hiệp chia sẻ mọi vui buồn, muốn qua thiếu hiệp để được biết ít nhiều về gia mẫu! A...! Với tâm trạng như vậy, ta ngỡ ta có đủ tư cách để hỏi những điều thầm kín của thiếu hiệp, chia sẻ những nôn nao muốn truy tìm thân thế của thiếu hiệp! Thiếu hiệp nghĩ có đúng không?

Tiểu Vy nhìn sững Toàn Cơ, không ngờ ở Toàn Cơ lại có những tâm trạng này và điều đó khiến Tiểu Vy phải nói đúng như ý nghĩ đang có:

- Về phương diện nào đó của một người đang tha thiết muốn biết rõ gia thế, tại hạ thừa nhận đạo trưởng có đủ tư cách làm bằng hữu với tại hạ! Tuy nhiên, lệnh đường lại bị hại vì Võ Đang, tại hạ thật cảm thấy ái ngại cho đạo trưởng!

Toàn Cơ chột hít một hơi thật dài:

- Làm người ở trên đời phải nghĩ đến nguồn cội! Sao thiếu hiệp không xem ta là một đứa con cô cút đang muốn tìm lại nguồn cội của mình? Thiếu hiệp không thể tạm gạt bỏ vấn đề của Võ Đang qua một bên được sao?

Gật đầu, Tiểu Vy kêu lên:

- Hay! Đạo trưởng nói hay lắm! Được! Tại hạ sẽ nghe theo đạo trưởng, sẽ xem đạo trưởng như một người bình thường đang tìm lại cội nguồn! Việc của Võ Đang phái, hừ, hãy để sau này tính đến!

Toàn Cơ nhòen cười:

- Đa tạ thiếu hiệp đã chịu cảm thông cho nỗi khổ tâm của ta vốn là bất hiếu tử! Nếu là vậy, ha... ha... thiếu hiệp có thể cho ta xin hai chữ đạo trưởng được rồi đó!

Tiểu Vy bật cười:

- Vậy tại hạ biết phải gọi tôn giá như thế nào cho đúng?

- Gia mẫu là sư phụ của thiếu hiệp! Ta có niên kỷ cao hơn, thiếu hiệp cứ gọi ta là đại ca hoặc đại sư huynh cũng được! Thế nào?

Tiểu Vy gật đầu:

- Trong di mệnh và di tự của lệnh đường không hề đề cập đến việc này! Tại hạ nghĩ sẽ không có gì sai trái nếu tại hạ xem đạo trưởng là đại sư huynh! Điều đó có nghĩa là tại hạ sẽ trao lại toàn bộ sở học của lệnh đường cho đạo trưởng!

Toàn Cơ biến sắc:

- Như vậy sao được? Ta vốn là đệ tử Võ Đang, ta không thể phản sư bội đạo!

Tiểu Vy nghiêm mặt:

- Chính đạo trưởng vừa bảo hãy tạm gác vấn đề Võ Đang qua một bên! Đạo trưởng chớ quên điều đó!

- Nhưng...

- Không cần phải bàn cãi gì thêm! Trừ phi chính đạo trưởng tự phủ nhận lai lịch và xuất thân của đạo trưởng! Bằng không, theo danh chính ngôn thuận, đạo trưởng là hậu nhân của U Minh Thần Cơ phải tiếp nhận di học của U Minh Thần Cơ!

Toàn Cơ nhăn nhó:

- Thiếu hiệp lại muốn làm khó ta?

Tiểu Vy cười lạnh:

- Nếu đạo trưởng vẫn tiếp tục nghĩ như vậy, không đồng đạo tất không chung đường!
Tạm biệt!

Toàn Cơ cuống quýt:

- Chậm đã nào! Thiếu hiệp cũng phải cho ta có thời gian suy nghĩ chứ!

Tiểu Vy thật sự không muốn bỏ đi, y chỉ muốn Toàn Cơ phải tuân phục những sắp đặt đầy dụng ý của y mà thôi!

Y quay đầu nhìn Toàn Cơ:

- Đạo trưởng đã có nhiều thời gian để suy nghĩ rồi! Và đạo trưởng không thể không nghĩ đến điểm này khi mở miệng nài nỉ tại hạ phải đưa đạo trưởng đến U Minh Thất!

Câu nói của Tiểu Vy quả nhiên có tác dụng! Toàn Cơ đang thực sự dao động! Để Toàn Cơ hoàn toàn phải ngã về phía này, Tiểu Vy vụt chùng giọng xuống, nói thật thê lương:

- Đại sư huynh! Ở dưới cửu tuyền nếu lệnh đường nhìn thấy đại sư huynh chân chừ là vậy, liệu lệnh đường sẽ như thế nào? Đại sư huynh hãy thử nghĩ xem?

Bị Tiểu Vy kích động, Toàn Cơ chợt quả quyết:

- Sư đệ nói không sai! Ta mà không tiếp thụ chân truyền của gia mẫu quả là một bất hiếu tử đất trời chẳng dung! Ta tán đồng lập luận của sư đệ!

Đắc ý, Tiểu Vy mỉm cười:

- Vậy còn chờ gì nữa, đại sư huynh? Chúng ta đi nào!

Đi chẳng được bao lâu, Toàn Cơ chợt hỏi:

- Ta không thể một mình đi đến U Minh Thất được sao, sư đệ?

Tiểu Vy thở dài:

- Trừ phi đại sư huynh luyện được Thập Cảnh U Minh Công, đại sư huynh đừng mong đặt chân vào U Minh Thất!

- Vậy trước kia tại sao sư đệ vào được?

Tiểu Vy nhếch môi cười khẩy:

- Đại sư huynh nghi ngờ đệ cố tình dối gạt? Hừ! Nếu đệ không được hấp thụ một phần chân nguyên từ U Minh Thập Cảnh công do chính nữ bộc của lệnh đường trao truyền, đệ làm gì có ngày hôm nay?

- Nữ bộc? Gia mẫu có một nữ bộc hãy còn tạ thế ư?

Tiểu Vy có phản ứng thật bất thường! Mới vui đó mà y lại buồn đó:

- Gọi là nữ bộc vì đệ chẳng biết phải gọi bằng cách nào khác! Thật sự đó chỉ là một con báo được lệnh đường thuần dưỡng! Và khi lệnh đường qua đời, con báo A Tuyết ngoài phận sự canh phòng U Minh Thất, không cho kẻ gian xâm nhập quấy nhiễu, nó còn có trách nhiệm tìm một đệ tử hợp ý lệnh đường! Đệ tình cờ kết bạn với A Tuyết, đã cùng A Tuyết trải qua nhiều nguy nan! A Tuyết đã chọn đệ!

Toàn Cơ kinh ngạc:

- Chỉ là một con thú, A Tuyết có thể thông linh đến vậy sao?

Tiểu Vy gật đầu:

- A Tuyết rất thông linh, đã luyện được U Minh Âm Hàn Chưởng! Nhưng ít khi A Tuyết để lộ điều đó! Chỉ sau cùng, khi cùng đệ lâm đại địch, A Tuyết vì cứu đệ phải để lộ tuyệt kỹ! Và sau đó, khi chắc chắn đệ là người được chọn, muốn đệ an toàn vào U Minh Thất, A Tuyết thân nhiên trút sang đệ công phu U Minh Thập Cảnh! Đối lại việc an toàn cho đệ, A Tuyết đương nhiên phải chết vì không thể chịu nổi khí âm hàn khắc nghiệt ở U Minh Thất!

Thở dài đầy cảm khái, Toàn Cơ bảo:

- Một con thú mà có hành động đầy nghĩa cử như A Tuyết quả là hiếm có!

Tiểu Vy chợt gay gắt:

- Một con thú nuôi mà có được tâm tính này, đại sư huynh nghĩ sao về lệnh đường là người đã dày công huấn luyện con thú đó? Lệnh đường là ác nhân hay chính nhân quân tử?

Chấn động, Toàn Cơ đưa mắt nhìn Tiểu Vy:

- Sư đệ vẫn muốn thuyết phục, muốn ta tin gia mẫu là người hoàn toàn không có lỗi trong tất cả mọi việc? Và ngược lại, những ai hãm hại gia mẫu chính là người có lỗi?

Tiểu Vy cao giọng:

- Không sai! Nếu ngay từ bây giờ đại sư huynh không tự tạo cho mình một chủ kiến rõ rệt, cái chết của lệnh đường sẽ là một cái chết mãi mãi oan khiên!

Một lần nữa bị Tiểu Vy kích động, Toàn Cơ cũng cất cao giọng:

- Sư đệ nói đúng lắm! Hừ! Nợ máu phải trả bằng máu, những ai đã hãm hại gia mẫu Toàn Cơ ta nhất định không buông tha!

Toàn Cơ vừa dứt lời, thanh âm của một nữ nhân chọt vang lên:

- Một câu nói thật chí lý, nợ máu phải trả bằng máu! Lần này đạo trưởng đừng mong ta bỏ qua việc báo thù!

“Vút!”

Nhìn nữ nhân vừa xuất hiện, Toàn Cơ và Tiểu Vy đồng loạt kêu lên:

- Lại là cô nương?

- Hừ! Tưởng là ai không ngờ lại là người của Thiên Ma Giáo! Một chuông cô nương đã ban cho độ nào, U Minh Lãnh Sát ta vẫn chờ ngày đáp trả.

Nữ nhân nợ sau khi ném cái nhìn đầy ẩn ý cho Toàn Cơ, chọt kinh ngạc nhìn Tiểu Vy không chớp mắt:

- U Minh Lãnh Sát? Đó là danh tự của các hạ?

Tiểu Vy cười âm thầm:

- Chẳng phải đó là một danh hiệu mỹ miều được người của quý giáo ban tặng cho tại hạ sao? Không cần phải phí lời! Một chuông lần trước, bây giờ tại hạ xin trả lại! Đỡ!

“Vù...”

Toàn Cơ chọt kêu:

- Khoan đã!

Nhưng, nữ nhân kia đã động thân lao đến như chấp nhận cùng Tiểu Vy giao đấu.

- Đỡ thì đỡ, ta sợ gì chứ? Xem đây!

"Ào..."

"Ầm!"

Toàn Cơ có rất nhiều lời muốn phân biện cho đôi bên cùng nghe và cùng am tường hư thực. Nhưng họ, một nam một nữ cứ như hai thái cực xung khắc vừa gặp nhau đã cuốn lấy nhau, tạo nên một trường sinh tử đấu!

Sau một chưởng có phần thắng thế, Tiểu Vy bật cười sặc sụa:

- Bản lĩnh chỉ có thế này, một chưởng lần trước hóa ra là do cô nương gặp may! Đỡ!

Không chịu nổi lời mỉa mai này, nữ nhân nọ lập tức tận lực sở học:

- May hay không người sẽ biết! Hãy đỡ Lưỡng Cực Dương Quang Chưởng!

"Ào..."

Một luồng chưởng dương cương mang theo nhiệt khí hùng hực liền lao thẳng vào chưởng âm hàn của Tiểu Vy.

"Ầm!"

Tiểu Vy khẽ lay động thân hình và đặc ý nhìn nữ nhân nọ phải lão đảo lùi bước!

Tiểu Vy lao đến:

- Hãy xem U Minh Đệ Nhất Cảnh!

"Ào..."

Bị rơi vào thế hạ phong, nữ nhân nọ giận đến tím gan bầm ruột:

- Tâm Quang Phổ Chiếu! Đỡ!

"Vù..."

Kinh lực dương cương lần này được nữ nhân đánh ra mang theo một hình thái cực kỳ khác lạ.

Bao nhiêu nhiệt khí thay vì lan tỏa ra thì lại gom tụ vào cùng một điểm! Và từ điểm đó, hơi nóng như phát sinh thành một điểm sáng lóng lánh, xuyên thẳng vào lớp âm hàn ràn rụa vừa được Tiểu Vy phát xạ.

Một tiếng chấn kinh cực lớn vang lộng lộng.

“Ầm!”

Tiểu Vy có phần bất ngờ trước một nữ nhân có lẽ niên kỷ chỉ bằng y, nhưng lại có mức nội lực thật sự thâm hậu!

Tiểu Vy hất mạnh cả song thủ:

- Đỡ!

“Ào...”

“Ào...”

Không chịu kém, nữ nhân nọ cũng vận dụng song chưởng.

“Vù...”

“Vù...”

Đứng bên ngoài quan sát, Toàn Cơ vừa kinh ngạc vừa nuôi tiếc cho cả hai!

Họ có niên kỷ chỉ vừa đôi chín, nhưng chẳng hiểu đã ngộ phải kỳ duyên gì mà cả hai đã có mức nội lực thâm hậu vượt ngoài niên kỷ!

Với mức nội lực này nếu công phu cả hai được hoán đổi, Tiểu Vy là nam nhân nếu luyện công phu dương cương như nữ nhân kia và ngược lại nữ nhân kia có được công phu âm hàn của Tiểu Vy, có thể nói đôi nam nữ này sẽ là đôi kỳ tài hiếm có cho võ lâm đương đại.

Đáng tiếc, họ không những luyện công sai biệt với tính cách mà họ còn là hai kẻ vì có chút ngộ nhận phải ở thế đối đầu!

Nếu hóa giải được sự ngộ nhận này, Toàn Cơ tin chắc họ sẽ là trụ cột của võ lâm Trung Nguyên mai hậu!

Với những ý nghĩ này, Toàn Cơ bật kêu lên lần thứ hai:

- Cả hai mau dừng tay nào...!

Đáp lại tiếng kêu ngăn của Toàn Cơ, một loạt những tiếng chấn kinh liên vang lên:

“Ầm! Ầm...!”

Lần này người ở thế kém chính là nữ nhân nọ!

Nàng ta càng thêm giận dữ. Hữu thủ chọt rút khí giới:

- Không giết được ngươi, chốn tuổi vàng gia tổ mẫu làm sao chịu đựng nổi! Đỡ!

“Viu...”

Vũ khí của nữ nhân thật khác thường! Đó là một dải lụa bạch, ở đầu có cột hai quả châu tạo thêm sự chuẩn xác cho dải lụa!

Không những thế, với cách điều động thật thuần thực, nữ nhân đã cố tình làm cho hai quả châu luân phiên chạm nhau, tạo nên những chuỗi âm thanh ngộ tai nhưng đạt mức lợi hại diệu kỳ!

“Keng keng... Keng keng...”

Chuỗi thanh âm này vừa xuất hiện ngay lập tức có tác dụng làm rối loạn thính nhĩ của Tiểu Vy!

Nhận ra điểm lợi hại này, Tiểu Vy lập tức rút đoản kiếm thi triển ngay Quỷ Kiếm U Minh với những âm thanh lạnh lùng rợn tai.

“Véo... Véo...”

Toàn Cơ ở ngoài không khỏi biến sắc khi mục kích cả hai phải vận dụng vũ khí!

Quỷ Kiếm U Minh của Tiểu Vy lợi hại như thế nào Toàn Cơ chưa biết! Tuy nhiên thứ khí giới đang được nữ nhân vận dụng, Toàn Cơ vì biết quá rõ nên phải biến sắc!

Không dám để chậm hơn nữa, Toàn Cơ động thân lao vào:

- Dừng tay!

“Vút!”

Toàn Cơ dù muốn can thiệp cũng đã muộn!

Kiểm chiêu của Tiểu Vy vừa chạm vào dải lụa liền có cảm nhận ở dải lụa không hề có chút sức lực nào!

Biết nguy, Tiểu Vy gạt mạnh tay xuống và xoay nhanh thân kiếm!

Y muốn dùng kiếm quấn kín dải lụa, sau đó sẽ vận dụng nội lực để đoạt khí giới kỳ lạ kia! Nhưng Tiểu Vy quên mất ở đầu dải lụa vẫn còn hai quả châu! Hai quả châu này không phải ngẫu nhiên được cột chặt ở hai đầu! Chúng có tác dụng rõ rệt và rất lợi hại!

Điều đó Tiểu Vy chỉ nhận biết khi phát hiện thanh kiếm bất ngờ bị một lực cực mạnh chặn động vào!

Nhận ra đó là do hai quả châu cùng một lúc được nữ nhân điều động cho chạm vào, khiến thanh kiếm phải bị chặn động lan truyền đến hồ khẩu!

Việc phải bỏ rơi khí giới là việc chắc chắn sẽ xảy đến, Tiểu Vy biết rõ điều đó và vội nghĩ cách kháng cự!

Cũng nhìn thấy kết quả này, Toàn Cơ một phen nữa thét lên:

- Nhuyễn Cầu Du Tinh Linh không phải dễ đối phó, sư đệ mau lùi lại!

Nghe thế, nữ nhân nọ bật cười lạnh lạnh:

- Muốn lùi lại ư? Muốn rồi! Đỡ!

“Viu...”

Hai quả cầu sau khi cùng chạm vào thân kiếm, truyền đi một nội lực cực mạnh, bất ngờ lao vút vào giữa ngực Tiểu Vy ngay khi nữ nhân nọ cất tiếng quát!

Tiểu Vy ngay lúc đó đã bất ngờ buông kiếm và hất mạnh cả hai tay vào hai quả châu lợi hại:

- Ai bảo ta lùi? Xem đây!

Theo cái hất tay của Tiểu Vy, một tia bạch khí xuất hiện giữa hai lòng bàn tay của Tiểu Vy! Và tia bạch khí liền mang theo một luồng âm hàn không có băng tuyết nào sánh nổi!

Tia bạch khí vừa lao đến hai quả châu, luồng âm hàn dữ dội kia lập tức làm cho lớp không khí giữa hai quả châu phải đông đặc! Kết quả: hai quả châu không thể di chuyển để tự chạm vào nhau hoặc tiếp tục lao vào người Tiểu Vy!

Không ngờ đến lúc cuối cùng Tiểu Vy lại nghĩ ra và thực hiện một biện pháp hữu hiệu như thế này, nữ nhân nọ hậm hực hét toáng lên:

- Người không thể hơn được ta! Xem đây!

Để giải trừ luồng âm hàn nọ, giúp hai quả châu trở lại sự linh hoạt. Toàn Cơ không ngờ nữ nhân nọ cả gan vận dụng nội lực dương cương truyền vào dải lụa!

Nhưng điều mà Toàn Cơ không ngờ lại an nhiên xảy ra! Nhìn hai quả châu bắt đầu bốc khói nghi ngút, Toàn Cơ biết nội lực dương cương cũng được nữ nhân nọ vận dụng!

Và điều tất yếu tiếp đó phải xảy ra là Tiểu Vy buộc phải tiếp tục duy trì nguồn nội lực âm hàn, khiến luồng lạnh khí dữ dội vẫn tuôn ra không ngừng!

Giữa hai người thế là phải khai diễn một trường tỷ đấu về nội lực!

Và đã diễn ra một trận tỷ đấu như thế, bất kỳ ai can thiệp vào sẽ đưa đến những hậu quả khó lường!

Được biết bản thân nội lực không thể hơn Tiểu Vy hoặc nữ nhân kia, Toàn Cơ nào dám xuất thủ can ngăn họ, nếu không muốn bản thân bị chấn kinh của cả hai cùng hiệp công kích dẫn đến chết thảm!

Không dám thực hiện điều này, lẽ đương nhiên Toàn Cơ càng không dám, vì bênh vực người này phải đưa người còn lại vào tử địa!

Bởi vậy, Toàn Cơ buộc phải làm một đệ tam nhân đứng bên ngoài chờ một trong hai người vì yếu thế hơn phải nhận lấy hậu quả khốc liệt! Hoặc giả do cả hai tình cờ có nội lực ngang nhau, trận tử đấu sẽ kéo dài cho đến lúc cả hai cùng kiệt quệ và cùng chấp nhận thảm cảnh!

Làm thế này không xong, làm thế kia cũng không xong, Toàn Cơ cứ như người đang lâm cảnh cấp bách nhưng vô năng lực tự cứu!

Toàn Cơ hết than ngán lại thở dài và chỉ biết nhìn bọn họ mà buồn nẫu ruột!

Do quá lo lắng và ưu phiền, Toàn Cơ không hề biết có người đang lên tiến đến!

Và chuyện gì đến phải đến.

- Ha... Ha...

- o O o -